

ЦѢНА НА ВѢСТНИКА:
 за България годиш. . . 6 л.
 за 6 месеца 3 л.
 За отранство год. . . 8 л.
 За 6 месеца 4 л.
 Вечко, що се отнася до
 вѣстника, се адресира:
 до редакцията на в-къ
 „Свѣтковица“ — гр. Варна.

СВѢТКОВИЦА

НЕЗАВИСИМЪ ПОЛИТИЧЕСКИ ВѢСТНИКЪ.

ИЗДАВА СЕДМИЧНО ВСѢКА НЕДѢЛЯ.

Ивв. 7209

Издатель-Сопредател: СД. ХРИСТОВЪ.

XVII, 292

За обявления се плаща:
 60 ст. за първа страница
 и 40 ст. за четвърта стра-
 ница за гарсонен редъ.
 За обявления, които са
 нѣтъ прѣдметъ се плаща
 по 20 ст. на дума.

Неплатени писма не се
 приематъ.
 Ръкописи не се връщатъ.

ПИВНИЦА

БАТЕМБЕРГЪ

Явява на варненските граждани, че въ пивницата се точи винаги прѣсна бира. Любителитѣ на пиво и вица само тукъ ще намѣрятъ

ОТЛЕЖАЛО ПИВО „ГАЛАТА“

типъ пилзенски, черна бира, прочутитѣ старозагорски
 винени коняци и мастича, бѣли и черни
 натурални вина и пелинъ.

ЗАКУСКИ БЕЗПЛАТНО.

Прислуга бърза и вежлива.

Съдържател: Г. Ж. Анерѣичевъ.

Нашитѣ задачи.

Като излизаме прѣдъ обществото, намъ се налага повелителния дългъ да исповѣдаме своето политическо и философско вѣрую.

Каква е нашата програма? Какви сж нашитѣ задачи?

При всичко, че наименованието на вѣстника ни дава достатъчно удовлетворителенъ отговоръ на тия въпроси, ний трѣбва да се обяснимъ.

В. „Свѣтковица“ е независимъ общественъ и печатенъ органъ; той е създаденъ за да воюва за тържеството на правдата и свободата, за тържеството на народния суверинитетъ!

Правда, свобода, народенъ суверинитетъ — три думи, а цѣла политическа програма!

Защо да си правимъ илюзии? Отъ освобождението и до днешенъ, отечеството ни е било подвергнато на тѣжки испитания. Миналия петъкъ, 19 т. м. ние празнувахме 32 годишнината на нашето освобождение. Ако надникнемъ въ недавнашното минало, то не е утѣшително и ободрително за насъ. Прѣдъ 32 години се строшиха тѣж-

китѣ вериги на петвъковното робство, изгрѣ сѣйната зора на свободата, създаде се новото Българското Княжество, българския народъ започна да диша съ собственитѣ си дробове (?), но какво сторихме ние за да оправдаемъ надѣждитѣ на нашитѣ освободители? Какви цивилизаторски дѣла извършихме ний, за да се прѣдставимъ като културенъ и цивилизованъ народъ, извиканъ за да заживѣе новъ животъ?

За прѣживянитѣ до сега събития, за пзминатия до сега политически животъ, по добръ би било да не споменуваме нищо. Да не говоримъ нищо, защото сърдцето ни се свива отъ неудържима тъга, защото неодавнашното минало съставлява черенъ позоръ въ новѣйшата ни политическа история.

Вмѣсто да тръгнемъ въ пѣтя на мирното политическо и културно развитие, ний дадохме воля и широкъ просторъ на своитѣ капризи и неутолими прищевки. Чужденецътъ използва прословутото българско несъгласие, ний се отдадохме

на безконечнитѣ вражди и прѣтурни, ний забравихме своето историческо прѣдзначение на културна и цивилизована нация. И какво добро можеше да се очаква? Ненадѣйни авантюри, чести държавни прѣврати, систематическо тиранизиране на народната воля, похищение на народнитѣ богатства, — ето мрачната картина, която се рисува прѣдъ нашитѣ очи. Защо да се прѣструваме и защо да не погледнемъ на злото право въ очитѣ?

Отъ 32 години насамъ, България не е прѣставала да бжде театръ на ненаситни прищевки и груби произволи. А не трѣбва да се забравя, че, спорѣдъ повѣленията на основния ни законъ, народа е върховенъ господаръ на своитѣ сѣдбини, той е първостепенния факторъ въ управленето на държавата — неговата върховна воля трѣбва да бжде господствуваща и за дължителна. Но ний се движимъ въ областта на академическитѣ разсъждения: това е абстрактната теория, за одѣлоториенето на която, за голѣмо съжаление, малцина сж положили сериозни усилия. Дори и най-слабия опитъ въ този смисълъ е срѣщанъ рѣшителенъ отпоръ отъ страна на господствуващата реакция.

Нѣма защо да се лъжемъ. Прѣдставителното управление — освѣтено отъ конституцията е една гола фикция. Единъ народъ — срастналъ съ традициитѣ на вѣковното робство, съ послушността и роболѣпнето, не можеше тъй лесно и тъй скоро да се справи съ новото врѣме и съ новитѣ задачи. Още по вече, че се намѣриха злосторни людѣе, които безъ свѣтъ и угризение на съвѣстѣта започнаха да експлоатиратъ съ добротата и лѣковѣрието на многострадалната нация.

И въ днешния моментъ, при режима на влѣхвитѣ-каравелисти — прѣименувани „Царски демократи“ — положението остава неизмѣнно.

А българския народъ не заслужава тази печална сѣдба туйгорчивооскърбление. Здравъ по душа и интелектъ, непоква-

ли стрѣмежи, излѣзълъ неуверливъ слѣдъ тежкитѣ и продължителни испитни, той заслужава по добро бжде, той има моралното и юридическо право самъ да се распорежда съ своитѣ сѣдбини.

Това казано, ясно е да се разбере направлението на в. „Свѣтковица“. Обладанъ отъ възвишенитѣ чувства на правда и свобода; оцѣнявайки високото прѣдзначение на нашата либерална конституция, тласканъ отъ молниеносния устрѣмъ на свойственната намъ енергия, куражъ и мъжество, ний ще пснѣлимъ достойно дългътъ си на здравъ мислещъ български гражданинъ. В. „Свѣтковица“, съ своя ослѣпителенъ и безпристрастенъ блѣсъкъ, ще критикува и освѣтлява всички общественни събития и животрѣйтущи въпроси. Въ своята благородна, но същеврѣменно трудна задача, той не ще се спира прѣдъ никакви препятствия; напротивъ, той ще ги наддѣлява и побѣдоносно ще върви напредъ! Колкото обществото е по глухо и апатично, толкова гласътъ трѣбва да бжде по силенъ, за да бжде чутъ и разбранъ!

Въ нѣколко думи, тази е благородната задача, на която трѣбва да служи всѣки безпристрастенъ общественъ органъ. Зовѣтъ ни за борба и свобода, за добро и истинско конституционно управление, трѣбва добръ да се схване и разбере. Ний нѣмаме за цѣлъ да служимъ на тѣснопартийни интереси, а искаме да будимъ трѣзвото политическо съзнание, да посочваме правия пѣтъ за политическото и економическо прѣуспѣване на страната. Повечето политически групи носятъ тѣжки прѣгрѣшения на гърбътъ си; има и такива, които сж били безукорезнени въ своята общественна дѣятелностъ, които сж прѣнасяли скѣпи жертви прѣдъ олтаря на отечеството. Е добръ! нашитѣ дълбоки симпатии сж къмъ онѣя безкористни общественни дѣйци, които сж прѣнебрѣгвали личното спокойствие и перспективата за несъмненн облаги, само и само да услужатъ на народното дѣло. Ний се исказахме, сега оста-

ва обществото да ни опъни и разбере. Тъжката политическа и конституционна криза, която прѣкарва страната, трѣбва да загръчи всѣки чувствителенъ човѣкъ. Ако ний искрено желаемъ добродетелната на своето унижено и оскърбено Отечество — което трѣбва да ни бѣде по-милото отъ всичко друго на свѣта — ний трѣбва да встъпимъ въ рѣшителна борба срѣщу режима на безправieto и гнусната реакция. Тази борба е мила и увѣкателна, тя ще стоплюва нашитѣ сърдца, ще ни възвиси и облагороди, тя ще направи отъ насъ добри хора и граждани!

Прочее, напредъ въ борбата!

ИЗЪ ПАРТИЙНИЙ ЖИВОТЪ.

Думата ни е за 19 Февруари. — Освобождението на България и патроненъ празникъ на Прогресивно — либералната партия.

Отъ три години насамъ, ний виждаме че Варненскитѣ прогресисти развиватъ трѣскава дѣятелностъ за засилване на своитѣ кадри. И наистина, ний имаме случая да [се убѣдимъ, че тѣхнитѣ усилия не сѣ останали безрезультатни.

Като публицисти, ний сме длъжни да даваме гласностъ на всички събития изъ общественния ни животъ. Поради тези причини, ний пожелахме да видимъ какъ и по какъвъ начинъ Варненскитѣ прогресисти ще отпразнуватъ великия националенъ празникъ. Отъ виденото и чуто ний останахме доволни и затова бързаме да го прѣдадемъ и сподѣлимъ съ читателя.

Празнуването стана въ зала „Промекъ.“ Слѣдъ черковния отпущъ, около 250 души, между които личаха видни Варненски граждани, пълниха залата на този локалъ. Тъкмо въ 10½ часа, прѣседателя на бюрото г. Ст. Е. Русевъ, откри събранието. Като поздрави съмишленицитѣ си съ партийния

празникъ, той пропнесе кратка въстържена рѣчь, която намѣри горѣщо одобрение въ сърцата на всички. По лицата на присѣствающитѣ се четеше радостъ, оживление и бодростъ.

Слѣдъ рѣчта на г. Русева, думата бѣ дадена на г. С. Филиповъ, извѣстенъ у насъ писателъ. Той говори върху Русия и България; неговата еднотелна рѣчь бѣ толкова интересна — и толкова силно аргументирана — че произведе дълбоко впечатление. Млчно е да се прѣдаде съдържанието на тази рѣчь, защото човѣкъ трѣбваше да я изслуша. А г. Филиповъ е добъръ поговѣствователъ. Като правеше исторически паралелъ между двѣтъ славянски държави: тѣхния произходъ тѣхнитѣ мъки и тѣгла, тѣхното продължително робство, освобождението имъ отъ чуждото иго, — всичко това дълбоко трогваше.

Слѣдъ свършека на тази рѣчь започна се банкетъ. Когато г. Русевъ вдигна чашата да произнесе тостъ за здравето на г. Д-ръ Даневъ, всички станаха на крака и залата екна отъ сърдечнитѣ аккламации.

Празникътъ се свърши къмъ 4 часа, когато всички прогресисти, начело съ музика, съпроводиха до домътъ му прѣседателя на бюрото г. Русевъ.

ХРОНИКА

Къмъ читателитѣ.

Съобщаваме на читателитѣ си, че редовното излизане на вѣстника ни е осигурено.

Политическитѣ тенденции, на които ще бѣде тълкувателъ и изразителъ в „Свѣткавица“, сѣ изложени накратко въ програмната ни статия.

Освѣтъ актуелнитѣ политически въпроси, които ще бждатъ обсъждани съ пълна компетентностъ, въ страницитѣ на вѣст-

ника ни ще бждатъ застъпени и други отдѣли: наука, литература, финанси и др. Ще се дава широка гласностъ и на вѣстнитѣ новини и събития.

Редактирането и списване то на в. „Свѣткавица“ е повѣрена на опитни и компетентни публицисти.

Надѣемъ се, че обществото ще посрѣщне одобрително нашата инициатива и ще ни насърди съ своята благосклонностъ и довѣрие.

Парламентарна анкета.

Завчера Народното Събрание е постановило да се разслѣдватъ дѣлата на бившия стамболовски режимъ. По тоя въпросъ ще се повърнемъ. Спорѣлъ насъ, имаше нужда отъ никаква анкета, защото кражбитѣ и злоупотрѣбленията на стамболиститѣ сѣ извѣстни и на дѣпата. Чисто и просто крадцитѣ трѣбваше да се даждъ подъ съдъ.

Посѣщението въ Петербургъ.

Царя и царигата направиха посѣщение на Руския императорски домъ. Това е първото посѣщение на държавния глава слѣдъ признаване на независимостта ни. Нѣма съмнѣние, че тѣзи срѣщи сѣ продуктивни отъ политически цѣли и комбинации, които за сега сѣ неизвѣстни. Ако България се откъсне отъ орбитата на пангерманския съюзъ, това ще бѣде несъмнѣнна печала за държавнитѣ ни интереси. На всѣки случай, близкото бждеще ще покаже до колко управляющитѣ кръгове се вслушватъ въ гласътъ на нашитѣ добротелатели.

г. Ал. Люцкановъ.

Бившъ министръ, на 21 т. м. пристигна отъ Одеса и още същия денъ отпътува за София.

По кражбитѣ въ флота.

Въ столичната преса се изнесоха множество факти за

злоупотрѣбленията и кражбитѣ въ флота. Като виновникъ въ всички тия афери се сочи началника на флота Димитриевъ. Въ слѣдующия брой ний ще се занимаемъ съ тази много шумна афера.

Литературно-музикална вечеринка.

На 24 т. м. вечерта, въ зала „Промекъ“, ученицитѣ отъ Варненското Търговско училище дадоха вечеринка, която бѣ добръ посѣтена. Разнообразната програма, добръ наредена и изпълнена, задоволи всички присѣствающии.

Годявка.

Научаваме се, че г. Т. Кумановъ, учителъ въ Търговското училище, се е сгодилъ съ г-ца Евгения П. Киселова.

Нашитѣ поздравления.

Вѣнчавна.

Миналата Нѣдѣля се извърши вѣнчалния обрядъ на г. Б. Вълсковъ съ г-ца П. Вълчева.

Нашитѣ благопожелания къмъ младата двойка.

Къмъ санитарната власть.

Миналата 1909 г. Сан. власти бѣха конфискували фалшифициранъ червенъ пиперъ, който се запечата и остави на хранение въ прѣдставителя на фалшификатора фабрикантъ, а така сѣщо и въ разнитѣ търговци; този пиперъ и до днесъ стои запечатанъ, когато трѣбваше отдавна да бѣде унищоженъ, защото фалшификатора е заловенъ и пустиатъ подъ гаранция. Ако санитарнитѣ власти сѣ забравили този пиперъ, ний имъ напомниме да изпълнятъ длъгътъ си.

Змия въ стомаха на конь, изхвърлена жива.

Петръ Славевъ отъ село Янково, Прѣславска околия, ималъ конь, който лѣвееялъ постоянно и силно ослабналъ, ако

ПОДЛИСТНИКЪ

АРФАТА

Th. Köpfer.

Зелнеръ живѣеше съ своята млада съпруга още въ пролѣтътъ на мѣдения мѣсець. Ни съображения, ни случайно влечение не бѣ ги съединило-пламенна и въ продължение на дълго врѣме изпитвана любовъ бѣ печата на тѣхния съюзъ. Слѣдъ дългитѣ, пълни съ принудения дни, дни на поздравления и сѣмейни празненства, тѣ можаха найсетитѣ да се наслаждаватъ на чудеснитѣ вечери, въ блаженна самотностъ, необезпокоявани отъ трето лице. Планове за бждащъ животъ, Зелнеро-

вата флейта и Иозефинината арфа изпълняха тия часове, за любящитѣ тѣй къси, а дълбоко, като съзвучие на тововетѣ бѣ за тѣхъ приятно прѣдзнаменуване за бждащи дни. Една вечеръ, слѣдъ като тѣ дълго се радваха на своята музика, Иозефина почна да се оплаква отъ главоболие. Тя скри отъ своя глужинъ съпругъ припадъка, който получи на другата сутринъ. Незначителната трѣска, породена слѣдствие възторга отъ музиката и напръжението на чувствата, се усили още по ве-

че, тъй като тя страдеше още отъ дѣтинство отъ слаби нерви. Иозефина не можеше по-вече да скрива отъ мъжа си това и Зелнеръ, съ страхъ, проводи за лѣкаръ. Той дойде, но счете работата за много дребна и обѣщаваше до утрѣ пълно оздравяване. Но слѣдъ една неспокойна нощъ, прѣзъ която тя непрестанно блънува, доктора намѣри бѣдната Иозефина въ едно състояние, съ всички симптоми на една значителна нервна трѣска. Той употребяваше всички срѣдства, но болѣстътъ на Иозефина се влошаваше отъ денъ на денъ. Зелнеръ бѣше извѣнъ себе си. На деветия денъ Иозефинината чувствава, че нейната слаба нервна система не ще може да понесе за по-дълго тази болѣстъ.

лѣкарътъ вече бѣше казалъ това на Зелнера. Тя прѣдчувствуваше, че послѣдния ѣ часъ е вече приближилъ и съ спокойна прѣданностъ очакваше своята съдба. „Обичний Едуардъ!“, казатъ на мъжа си и за послѣдния пѣтъ го дръзна въ своитѣ прѣгрѣдки, съ дълбока скръбъ се отдѣлямъ отъ тази хубава земя, където намѣрихъ висше блаженство въ тебе и твоето сърдце; ако не мога да бжда по-вече щастлива въ твоитѣ ръцѣ, нека поне Иозефинината любовъ да трепти надъ тебе като вѣренъ, ангелъ-хранителъ, докато се свидимъ пакъ тамъ горѣ. Като изрече това, тя падна гърбомъ и задрѣма сладко на вѣки. Това бѣше въ деветия часъ вечерта.

и да билъ храненъ добръ. Като прѣдполагалъ, че това е вслѣдствие на глисти въ стомаха на коня, Славевъ далъ силна доза лѣкарство противъ глисти. Какво е било, обаче, неговото удивление, когато на другия денъ, слѣдъ като далъ лѣкарството, конятъ изхвърлялъ вмѣсто глисти една 68—70 см. змия, жива, която, щомъ паднала отъ животното, почнала да се движи и да пълзи насамъ, натамъ!

Змията била взета отъ учителя въ селото и поставена въ спиртъ. Тя е отъ воднитѣ и глътната отъ коня, навѣрно при пиене вода отъ рѣка.

(В. „Обществ. гласъ.“)

Смущение въ търговскитѣ кръгове.—На 20 т. м. Варнен. окр. съдъ обяви въ несъстоятелностъ известната фирма „Н. Геронъ О. ие, пасива на която възлизалъ на по-вече отъ една милионъ лева. Въ тази несъстоятелностъ сѣ заинтересувани много търговци и банки. Единъ панически страхъ е обладалъ мнозина. Ако не се приключи въ най-скоро врѣме тази несъстоятелностъ, вѣроятно ний иде бждемъ свидетели и на множество други фалити. Тази годишна економическата криза раздруса правилния развой на търговията и затова въ търговскитѣ кръгове владѣе силно смущение.

Министерска криза.—Напоследъкъ много се пише и говори за прѣдстоящата оставка на финансовия министръ Салабашевъ. Въ тия слухове все ще да има нѣщо вѣрно, защото и държавния глава не пропуска случай отъ да не манифестира желанието си за бждщитѣ министерски комбинации. Недавно, цѣли четири часа той е конферира съ шефа на прогресиститѣ, г. Д-ръ Даневъ, който се сочи като най-вѣроятния кандидатъ за бждщъ министръ президентъ.

Нека се знае, че оставката само на единъ Салабашевъ не

може да удовлетвори развълнуваното общественно мнѣние. Демократическитѣ министри банкрутираха по всички линии и затова тѣ трѣбва in corpore да си отидатъ.

По мобилизационното дѣло.

Въ началото на 1904 год. се назначиха при полковитѣ военни окръжия началницитѣ на дружинитѣ военни райони, съ помощта на които мобилизационното дѣло се повдигна на онай висота, на каквато трѣбва и да бжде, за което и не можемъ отъ да се не радваме. Въ продължение на шестъ год. вече, тия скромни служители получаваха една ничтожна заплата, съ която живѣятъ много оскѣдно, по която причиня сега Военното Министерство, като нѣмало отъ каждъ да имъ увеличи заплата, възнамѣрявало да ги замѣни съ подофицери или пъкъ да имъ даде цивилно облѣкло, или нѣкакво сръдно между офицерското и подофицерското.

Като се има прѣдъ видъ, че подофицеритѣ сѣ полуграмотни хора, то ако се назначатъ да изпълняватъ тия длѣжности, мобилизационното дѣло на ново ще се тикне въ новъ хаосъ, когато сегашнитѣ критически врѣмена изискватъ да бжде всичко уредено и готово.

Замѣняване на облѣклото имъ не трѣбва да се допуска, защото сѣ цивилно или подофицерско облѣкло ще се урони авторитета имъ прѣдъ населението и общинскитѣ власти, като се има прѣдъ видъ, че послѣднитѣ сѣ привикнали да считатъ чиновници съ униформа.

Понеже и спорѣдъ мнѣнието на много райони началници работата била малко за четирма души, то ето какво може да се направи за уреждане веднажъ за всѣкога на тоя жизненъ въпросъ:

1) Да се намалятъ на трима въ полково окръжие, въ който случай нѣма да страда и службата и съ заплата на уволнения

да се пѣдобри тая на останалитѣ.

2) Явява се въпросъ кои да се уволнятъ и кои да останатъ. Спорѣдъ насъ, всички районни началници—запасни подпоручици, които сѣ произведени отъ фелдфебели, да се уволнятъ и замѣнятъ съ млади свършили школата, запасния курсъ или дивизионнитѣ учебни команди, понеже сѣ вече стари, 50 и повече годишни и сѣ станали неспособни за работа, а и безъ това тѣ не сѣ били и по-рано способни, понеже сѣ повечето полуграмотни; още повече, че въ началото на 1904 год. при назначаването на районнитѣ началници имаше тайна заповѣдъ подобни да се не приематъ, за съжаление, нѣкадъ ги приеха по нѣмание на кандидатъ по причина на малката заплата, която бѣше прѣдвидена тогава.

Прѣдстои сега на Военното Министерство да обмисли добръ тоя въпросъ и да го разрѣши безъ ущърбъ на службата.

Запасенъ поручикъ М.

Научна хроника.

ХАЛЕЕВАТА КОМЕТА.

Кометитѣ всѣкога сѣ се ползували съ незаслужена слава. Въ сръднитѣ вѣкове, тѣ се считаха като прѣдвѣстници на нещастие. Даже и знатнитѣ личности не умѣраха безъ „своята комета.“ По-сетнѣ, тѣ минуваха за такива свѣтила, благотворното влияние на които се оразявяше върху реколтата. „Виното на кометата“ е известно на всички.

Астрономитѣ се заинтересуваха отъ тия народни прѣдрасъдѣци; тѣ изучиха тия блуждающа свѣтила и ги подчиниха на правилата на небесната механика. За много комети вече може съ точностъ да се прѣдскаже тѣхното ново появяване.

Нютонъ е доказалъ, че всѣ-

ки небесни тѣла описватъ правилни линии подъ влиянието на всемирното притѣгляване. Щомъ е така, то и кометитѣ трѣбва да се подчиняватъ на този чудесенъ законъ; и затова Халей се зае да ги изучи. Английския астрономъ скоро се убѣди, че много комети не сѣ нищо друго освѣнъ послѣдователни видѣния на едно и също тѣло и можа да състави картата за пътя на множество комети. Сипенъ въ своитѣ теории, той прѣдсказа новото появяване на една комета за 1758 или 1759 год. Неговото прѣдположение се утвърди и хората си спомнаха, че туй велико откритие се дължи на единъ англичанинъ. Халей се е родилъ въ 1656, а е умрѣлъ въ 1742 г. — Въпросната комета носи името на Халей, защото той е съставилъ нейното гражданско състояние. И наистина, той прослѣдилъ историчията на тази комета въ прѣдшествующия вѣкъ и се е убѣрилъ въ нейното периодическо явяване. Халеевата комета се явява на всѣки 74 или 76 години.

Спорѣдъ нѣкои астрономи, кометитѣ сѣ прѣдвѣстници, които свързватъ помежду си разни слъчеви системи. Въ много съчинения се говори за безконечнитѣ пътешествия на тия небесни скитници; дошли отъ безкрайността, тѣ се връщатъ въ безкрайността.

За модерната астрономия, тия идеи нѣматъ никаква стойностъ. Всички комети описватъ около слънцето затворени, или по-скоро яйцеобразни линии.

Халеевата комета, която се вѣстия на всѣки 76 год. не се отдалечава по вече отколкото планетата Нептунъ, но нѣкои други пътуватъ и въ по-далечни мѣста. Има и такива комети, които много поколѣния не ще ги видятъ: тѣй напримѣръ, кометата отъ 1845 год. ще се вѣсти чакъ подиръ 249 години; онай отъ 1860 г., ще се яви подиръ хилядо години и пр. Човѣкътъ живѣе голкова малко върху земята, че не

Страданията на Зелнера бѣха неизразими; дълго се бори той съ живота. Тѣжата бѣше разрушила сѣщо и неговото здраве и макаръ че той, слѣдъ нѣколко седмично боледуване се бѣше издигналъ отъ постелята, не бѣше останала у него онай юношеска сила; той изпадна въ глуха меланхолия и лѣнѣше неупрѣстано. Дълбока меланхолия бѣше замѣстила отчаянието и всѣка тиха болка възбуждаше спомена за любимата. Той бѣше оставилъ Иозефинината стая въ сѣщото положение, както прѣди смъртта ѝ. На масата за шевъ лежеше още нейната работа и въ кѣта стоеше арфата, спокойна, непокътната. Всѣки вечеръ ходеше Зелнеръ въ това свѣтилище на своята

любовъ, вземаше си флейтата, облѣгаше се на прозореца, както въ врѣмената на щастieto си, и вдѣхваше въ печалнитѣ тонове тѣжата си къмъ любящата сѣнка. Веднажъ той стоеше въ Иозефинината стая, загубенъ въ собственитѣ си мечти. Свѣтла лунна нощъ го полѣхваше прѣзъ отворения прозорецъ и отъ близката кула удари деветия часъ, въ сѣщия мигъ зазвучаха струнитѣ на арфата като че ли попирана отъ нѣкоя невидима рѣка. Радостно изненаданъ, той запрѣ звучитѣ на своята флейта, но заедно съ тѣхъ оибляха и звучитѣ на арфата. Тогава той подзе съ дълбокъ трепетъ Иозефинината любима нѣсенъ и все по-високо и по-силно звучаха чоговите мелодии,

а тоноветѣ трептяха въ най-висше съзвучие. Въ радостенъ припадѣкъ той падна на земята, разпѣри рѣдъ за да обгърне любимата сѣнка и въ мигъ прѣмгна край него една блѣдоблѣстива свѣтлина. Въодушевенъ, той викна: „Познавамъ те азъ, свѣтла сѣнка на моята прѣобразена Иозефина! Ти обѣща да трептишъ надъ мене съ своята любовъ; ти издържа душата си; азъ чувствамъ дѣха, цѣлуваката на твоитѣ устни, азъ се чувствамъ прѣгърнатъ отъ твоего прѣображение!“ Въ дълбоко блаженство той хвана флейтата на ново и арфата зазвуча пакъ, но все по-тихо и по-тихо, докато нежния шепотъ се загуби въ дълги акорди. Цѣлата жизнена сила на Зелнера бѣше

силно възбудена отъ тазвечерното поздравление на духа. Безпокоенъ, той се хвърли въ леглото и въ разпаленитѣ му сънища го викаше шепотътъ на арфата. Той се разбуди късно и извуренъ отъ блѣдуванията прѣзъ нощта, чувстване цѣлото си същество схванато; едно само настроение бѣше живо въ него—то му насочаше прѣдчувствие на скоронна развръзка и побѣда на душата върху тѣлото. Въ безкрайно нетърпение очакваше той вечерта и сънадеждата на вѣрующъ я прѣкара въ Иозефинината стая. Той вече се бѣ унесълъ чрѣзъ флейтата си въ тихи мечтания когато удари деветия часъ. Едва що бѣ замрѣлъ послѣдния звукъ на камбаната, почнаха

може да види тѣхното ново появяване. Но да не се боимъ. Въ урѣчения часъ притѣгателната сила на слънцето ще ги доведе въ видимата частъ за нашиятъ очи.

Новини отъ Сириусъ

За да може да се глѣда по добръ това леко пращино зрънце, което се нарича земя, единъ денъ Ренанъ изнамѣри като наблюдателенъ пунктъ звѣздата Сириусъ. Но ще бже по интересно да извършимъ противното, т. е. отъ замята да наблюдаваме чудниѣ и чаровни форми, които върху Сириусъ взематъ силата и материята.

Въ този моментъ, всѣка вечеръ човѣкъ може да вижда (отгорѣ на хоризонта, къмъ югъ) тази лъчезарна синя звѣзда, ослѣпителна по блясъкъ, меланхоличното чело на която се покрива отъ вощта.

Тази царица на звѣздитѣ е инспирирала мнозина поети за да пишатъ чаровни пѣсни. Койне е челъ *Микромегасъ*, тази хубава приказка на Волтера, героя на която е жителъ на Сириусъ? Сега, всѣка вечеръ ний анализираме нейната свѣтлина; а тази подвижна прѣдѣстница ни разказва дѣйствителни — и толкова чудновати вѣща, че тѣ ни възнасятъ на такива висоти, гдѣто не сж достигали златниѣ крилѣ на фантазията.

Сириусъ е около петстотинъ хиляди пѣти повече далечъ отъ насъ отколкото слънцето. Свѣтлината прѣскача това разстояние въ деветъ години, и знайно е, че тя прѣминува 300,000 километра въ секунда. Когато днесъ гледаме тази звѣзда, ний я виждаме такава, каквато е била прѣди деветъ години. Тѣй че, Сириусъ изглежда да бже твърдѣ далечъ отъ насъ, и при всѣ това, тя е твърдѣ близко относително. Днесъ ний знаемъ, че слънцето и Сириусъ сж едни дребни капцици въ този грандиозенъ наливъ отъ звѣз-

ди, които се нарича *млеченъ път*. А свѣтлината туря повече отъ 25 додини за да прѣмине този пътъ въ неговата ширина и затова Сириусъ е отъ по близкиѣ ни сѣсѣди въ този архипелагъ на безкрайността.

Съ помощта на една оптическа метода, ний успѣхме да измѣримъ температурата на Сириусъ: тя не е по долу отъ 12,000 градуса. За да имаме идея за тази температура, трѣбва да си помѣнемъ, че най-високата температура върху земята (тази на електрическата дъга) не надминава 3,500 градуса, че тази на слънцето е срѣднѣо 5300 градуса. При все това, има и други по-горѣщи звѣзди отколкото Сириусъ въ съзвѣздиата на Телеца и Персея. А поетитѣ често въспѣватъ „студенитѣ звѣзди“ съ това тѣ, види се, искатъ да посочатъ индиферентността на тия свѣтила къмъ тѣхнитѣ сантиментални мъки; тѣ ще сторятъ добръ, ако потърсятъ нѣкоя друга метафора.

Едно твърдѣ просто числене показва, че ако днесъ слънцето имаше тепературата на Сириусъ, живота върху земята би билъ невъзможенъ, защото житкостта на живитѣ организми би се прѣвърнала въ нѣра. Впрочемъ това не би указало никакво влияние върху движението на небеснитѣ тѣла.

Блясъка на Сириусъ не е по-малкъ отъ температурата му. Установено е, че той праща въ пространството около 25 пѣти повече свѣтлина отколкото слънцето, и при него, слънцето изглежда като единъ скромнъ свѣтильникъ. Трѣбва едно число съ 30 послѣдователни цифри за да се изрази въ свѣщи пълнѣя блясъкъ на Сириусъ; за да имаме слабо прѣдставление за това, трѣбва да се каже, че всѣки квадратенъ сантиметръ отъ повърхността му испуца свѣтлина колкото шестъ милиона свѣщи.

Всѣки тия резултати сж установени съ твърдѣ прости методи. Най-сетнѣ, спектроскопа

ни открива върху Сириусъ твърдѣ любопитни нѣща: до какъ въ слънцето намираме почти всички земни метали, атмосферата на Сириусъ е съставена отъ една безкрайна маса водородъ, който е най-лекия газъ. Трѣбва ли да се заключава отъ това, че подъ влиянието на извънредната горѣщина на Сириусъ, другитѣ химически елементи сж растопени и прѣвърнати въ водородъ? Но тогава, когато въ тѣчение на вѣковитѣ — и както това изглежда да е доказано — една звѣзда се истудява и малко по малко минава отъ типѣтъ на Си-

риусъ къмъ слънчевия типъ, ще трѣбва да приемемъ, че съ истудяването, водорода, спорѣдъ единъ обратенъ вървежъ, като се егъстѣва малко по малко, образува други метали.

Възвишеното и очорозателното въ астрономията, е това, че тя всѣкога се старае да узнае свѣтовнитѣ тайни.

Привлѣкателността къмъ незнайното е пълна съ горчива сладостъ. И затова, върху своя безконеченъ пътъ, човѣкътъ всѣкога ще обича блѣскавитѣ и трѣптящи звѣзди, синитѣ лъчи на които достигатъ до насъ.

Шарль Нордманъ.

ВАСИЛЪ ХР. ПОПОВЪ

КРОЯЧЪ И ШИВАЧЪ

(УЛИЦА ПРЪСЛАВСКА).

Изработва разни МЪЖКИ И ДѢТСКИ дрѣхи по най-модеренъ начинъ, който задоволява и най-изтънчения вкусъ.

ЦѢНИ НАЙ-ИЗНОСНИ.

Митевъ & Тотевъ

ВАРНА.

Магазинъ съ платове и шивашки артикули.

По случай настѣпающия пролѣтенъ сезонъ ни пристигнаха и има да ни пристигатъ съ голѣмъ изборъ десени и цѣтѣве най-модерни платове отъ български и иностранны фабрики.

Любителитѣ на Английски, Французски и Германски платове, ще иматъ въ скоро врѣме на разположение една разнообразна колекция и голѣма партида отъ тѣхъ, която постоянно ще държимъ на разположение на клиентитѣ си и вѣрваме, че ще задоволимъ и най-изтънчения вкусъ.

При магазинна си имаме добръ уредена работилница, въ която изработваме всѣкакъвъ видъ горни мъжки дрѣхи по най-послѣднитѣ вѣскания на вкуса и модата.

За увѣрzenie, — посетете магазина ни.

МИТЕВЪ & ТОТЕВЪ

Печатница „Просвѣта“ — Варна.

бѣше арфата да звучи и накрай зазвуча въ пълни акорди. Замѣла неговата флейта, онемяха и вълшебнитѣ звуци и блѣдо-блѣстяща свѣтлинка прѣмнна пакъ край него; въ своето блаженство той можа да произнесе думитѣ: „Позефино, Позефино, вземи ме на твоитѣ вѣрни пригрѣдки!“ И този пътъ арфата се раздѣли въ тихи звуци и нейния шепотъ се отнесе въ продължително, трептящесъзвучие. Възбуденъ още по-силно отъ тазвечершната случка, отколкото първи пътъ, Зелнеръ се върна въ стаята си. Върниятъ му слуга се оплаши отъ изгледа на своя господаръ и се завете за лѣкаря, старъ приятелъ на Зелнера.

Лѣкаря го намѣри въ силентъ припадѣкъ на трѣска съ сѣщи-

тѣ симототи — както при Позефина, но много по-силна. Трѣската се усили прѣзъ ношъта значително и той неурѣстанно блѣнуваше за Позефина и арфата. На сутринта бѣше по-спокоенъ и чувстваше своя близкъ край все по ясно, макаръ и лѣкаря да го убѣждаваше въ противното. Болниятъ откри на приятелъ си лѣкарь-това що му се бѣ случило прѣзъ послѣднитѣ двѣ вечери и какъво придумване отъ страна на доктора не можеше да примане отъ него мисълта за близката развръзка. Съ приближаването на ношъта той ставаше все по изнуренъ и по блѣдъ и съ треперящъ гласъ по-моли да го прѣнесатъ въ Йозефинината стая. Прѣнесоха го. Съ безкрайна веселостъ се оглеждаше

наоколо, поздравляваше всѣки миль споменъ съ спотаени съли и говореше здържано, но напълно убѣденъ, че деветия часъ ще бже частъ на неговата смъртъ. Рѣшителния моментъ наближаваше; той помоли да си излезатъ всички, даже и доктора, който настоя да остане. Най-сетнѣ глухо загърмѣ отъ близката кула деветия часъ и Зелнеровото лице се прѣобрази; дълбоко движение залича още веднажъ на блѣдото му лице: „Йозефино“, викна той, „Йозефино, поздрави ме още веднажъ при раздѣлата; азъ те приближавамъ и побѣждавамъ смъртъта чрѣзъ твоята любовъ!“ — Въ мигъ чудно зазвучаха струнитѣ на арфата въ ясни и божествени акорди, като побѣдни пѣсни и надъ умирающия трептеше блѣдо-

блестящата свѣтлинка. „Идвамъ, идвамъ“, викаше той, падна въ знакъ и се забори съ живота. Все по-тихо и по-тихо зазвучаха тоноветѣ на арфата; още веднажъ силно трепна послѣдната жизнена сила на Зелнера и когато той издѣхна, разкъсаха се и отскочиха струнитѣ на арфата, га че ли разкъсвани отъ нѣкоя вълшебна ръка. Доктора, дълбоко трогнатъ и изтрѣпналъ, затвори очитѣ на прѣобразения и напустна кхщата.

Дълго врѣме той таи спомена отъ този часъ. Въ едно особено настроение, въ кръгъ отъ приятели, той съобщи най-сетнѣ произшествието на она вечеръ и показа арфата, прѣсвоени като завѣщание отъ починалия.

Прѣвелъ: Studiosus